

ЛЕГИОН НА ЕДНА РЪКА РАЗСТОЯНИЕ

**БРАНДЪН
САНДЕРСЪН**

**ЛЕГИОН
НА ЕДНА
РЪКА
РАЗСТОЯНИЕ**

Артлайн Студиос
София, 2017

Brandon Sanderson
LEGION: SKIN DEEP
copyright © 2014 by Dragonsteel Entertainment, LLC
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение.

Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ЛЕГИОН: НА ЕДНА РЪКА РАЗСТОЯНИЕ

2017 Артлайн Студиос

Всички права запазени.

Автор: Брандън Сандерсън

Превод: © 2017 Йоана Гацова

Редактор: Мартина Попова

Корица: Ина Димитрова

Предпечат и печат: Артлайн Студиос

Издател: Артлайн Студиос

България, София 1612

жк. Лагера, ул. „Плиска“ №54

тел.: +359 2 411 00 02

artline-store.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-087-6

*За Грег Криър,
който беше първият човек – освен мен – който прочете моя книга.
Благодаря, защото ме насърчаваше, приятелю!*

ЧАСТ 1

– Какво ли иска? – попита Айви, докато обикаляше

около масата със скръстени ръце.

Днес бе вдигнала русата си коса на стегнат кок, прикрепен с няколко опасни на вид игли.

Направих безуспешен опит да я игнорирам.

– Брак по сметка, може би? – попита Тобиас.

Високият, чернокож мъж с изискана осанка вече си бе придърпал стол до масата, за да може да седне до мен. Носеше един от любимите си ежедневни костюми без вратовръзка и се вписваше идеално в атмосферата на ресторанта – кристални полилеи, тиха мелодия на пиано.

– Много жени имат очи за богатството на Стивън, но не и за способностите му.

– Дъщеря на магнат от бизнеса с недвижими имоти – махна с ръка Айви. – Червива е с пари.

След това се наведе до масата, впери поглед в сътрапезничката ми и добави:

– Сигурно дори не са ѝ направили впечатление сумите, които е платила за носа и бюста си.

Усмихнах се пресилено и се заставих да върна вниманието си към придружителката си. Вече бях свикнал с Айви и Тобиас. Разчитах на тях.

Но е доста трудно да се отпуснеш и да се насладиш на срещата си, ако халюцинациите ти също присъстват.

– Та... – започна Силвия, дамата ми. – Малкълм спомена, че си нещо като детектив?

След това ми се усмихна плахо. С младата жена, зашеметяваща в тясната си черна рокля и с блестящите си диаманти, ме бе запознал един общ приятел, който се безпокоеше за мен излишно много. Запитах се колко информация за мен бе прочела, преди да се съгласи да дойде на срещата.

– Детектив? – повторих. – Да. Би могло да се каже.

– Вече го казах! – отговори Силвия с леко писклив смях.

Айви побели очи и отказа да седне на стола, който Тобиас ѝ придърпа до масата.

– Но, честно казано – продължих аз, – думата „детектив“ сигурно те оставя с грешно впечатление. Просто помагам на хората с по-специфични задачи, с които самите те не могат да се справят.

– Като Батман! – възкликна тя.

Тобиас изплю струйка лимонада и опръска масата – макар че Силвия, разбира се, нямаше как да го види.

– Не... съвсем като него – отговорих.

– Просто се шегувах – каза Силвия и отпи отново от виното си. Вече бе напреднала доста с чашите като за човек, който едва е започнал да вечеря. – С какви задачи им помагаш? Математически задачи? Или свързани с работата им? Или с личните им проблеми?

– Да. И трите. Че и повече.

– Това... не ми звучи особено специфично – заяви Силвия.

Имаше право.

– Трудно е за обяснение. Специалист съм, но в много различни области.

– Като какви например?

– Всякакви. Зависи от проблема.

– Крие нещо – намеси се Айви, все още скръстила ръце. – Казвам ти, Стив. Иска нещо.

– С всички е така – отвърнах.

– Какво? – намръщи се Силвия, докато келнерът с платнена салфетка, преметната през ръката, отсервираше чиниите ни.

– Нищо – отговорих аз.

Силвия се размърда на стола, после отпи още веднъж от чашата си.

– Говореше на *тях*, нали?

– Значи *все пак* си осведомена за това.

– Добре е да внимава човек. Има какви ли не психопати на света.
– Уверявам те, че всичко е под контрол. Виждам неща, но съм напълно наясно кое е истинско и кое – не.

– Внимавай, Стивън – предупреди ме Тобиас. – Навлизаш в опасна територия като за първа среща. Защо не обсъдите архитектурата вместо това?

Улових се, че почуквам с вилицата в ръба на чинията, и спрях.

– Тази сграда е проектирана от Рентън Макей – продължи Тобиас с типичния си тих, успокояващ тон. – Забележи колко отворено е помещението – подвижни елементи и геометрични шарки, които се разгръщат нагоре. Могат да преподреждат интериора всяка година, като по този начин го превръщат в заведение, което е наполовина ресторант и наполовина – инсталационно изкуство.

– Особеностите на психологията ми не са толкова вълнуващи – казах аз. – За разлика от тази сграда. Знаеше ли, че е проектирана от Рентън Макей? Който...

– Значи ти се явяват някакви неща – прекъсна ме Силвия. – Като видения?

Въздъгнах.

– Нищо толкова грандиозно. Виждам хора, които всъщност ги няма.

– Като главния герой – намеси се тя. – От онзи филм.

– Да. Нещо такова. Само че той беше луд, а аз не съм.

– О, да – обади се Айви. – Страхотен начин да я предразположиш – да ѝ обясниш надълго и нашироко как *изобищо* не си луд.

– Ти не си ли терапевт? – сопнах ѝ се. – По-малко саркастични изказвания, ако обичаш.

Доста трудна задача като за Айви. Сарказмът ѝ беше като майчин език – макар че владеше свободно и „горчиво разочарование“ и „небрежно снизхождение“. Но беше и добър приятел. Е – въображаем приятел.

Просто се настройваше враждебно, когато около мен се появяше нова жена. Поне откакто Сандра ни изостави.

Силвия се бе втрещила в мен със сковано изражение. Чак сега осъзнах, че съм се обърнал към Айви на глас. Когато забеляза, че я гледам, тя разцъфна в усмивка, фалшива като червена боя за коса

номер 6. Вътрешно трепнах от неудобство. Въпреки твърденията на Айви, тя беше доста привлекателна – и въпреки че животът ми бе изпълнен с доста оживление, често ме мъчеше самота.

– Значи... – започна Силвия и замлъкна. Пристигнаха ордъворите – изискани рулца от марулеви листа за нея и непретенциозно ястие с пилешко за мен. – Значи току-що говореше на един от тях, така ли? От въображаемите хора?

Явно смяташе, че въпросът ѝ е проява на учтивост. Вероятно в книгите по етикеция за млади дами имаше глава, посветена на правилния начин да водиш разговор за психическите болести на кавалера си.

– Да – отговорих. – Това беше една от тях. Айви.

– Тоест... дама?

– Жена – поправих я аз. – Като дама се държи само понякога.

Айви изпръхтя в отговор.

– Забележително зряло изказване, Стивън.

– Колко от личностите ти са жени? – попита Силвия, която още не беше започнала да се храни.

– Не са личности – казах. – Не са част от мен. Нямам дисоциативно разстройство. По-скоро мога да се определя като шизофреник.

Това е въпрос, по който психолозите все още не са постигнали съгласие. Въпреки халюцинациите ми, не се вписвам в профила на шизофренията. Не се вписвам в *никакой* профил. Но какво значение има? Оправям се прекрасно, независимо от това. През по-голямата част от времето.

Усмихнах се на Силвия, която все още не бе докоснала ястието си.

– Не е кой знае какво. Аспектите ми вероятно са плод на самотно детство, прекарано почти без чуждо присъствие.

– Добре – похвали ме Тобиас. – А сега отклони разговора от ексцентричностите си и насочи темата към нея.

– Да – съгласи се Айви. – Разбери какво крие.

– Имаш ли братя или сестри? – попитах Силвия.

Тя се поколеба, след което най-после хвана сребърната вилица. Гледката на прибор за хранене в нечия ръка никога не ме бе изпълвала с такова облекчение преди.

– Две сестри – отвърна тя. – И двете са по-големи. Мария е консултант в една фирма за маркетинг. Джорджия живее на Каймановите острови. Адвокат е...

Продължи да говори, а аз си поотдъхнах. Тобиас вдигна чашата си с лимонада към мен, за да ме поздрави. Катастрофата беше претовратена.

– Все някога ще трябва да ѝ разкажеш повече – намеси се Айви. – Не е нещо, пред което да може просто да си затвори очите.

– Да – съгласих се аз тихо. – Но засега нека се съсредоточим върху усилията да оцелея след първата среща.

– Моля? – впери поглед в нас Силвия, разколебана напред разказа си.

– Нищо – успокоих я.

– Тъкмо говореше за баща си – помогна ми Тобиас. – Банкер. Вече оттеглил се от бизнеса.

– Колко време се е занимавал с банкиране? – попитах аз Силвия, доволен, че поне един от нас е внимавал.

– Четирийсет и осем години! Все го увещавахме, че няма нужда да продължава...

Усмихнах се и започнах да режа пилешките котлети, докато тя разказваше.

– Периметърът е чист – долетя глас иззад гърба ми.

Обърнах се стреснато. Джей Си бе застанал зад стола ми, облечен в келнерска униформа и понесъл поднос с мръсни чинии. Мускулест, гъвкав и с квадратна челюст, Джей Си е един наистина хладнокръвен тип. Или поне така твърди. Аз си тъкувам думите му в смисъл, че е зиморничав.

Той, разбира се, също беше халюцинация. Самият той, чиниите, които носеше, пистолетът, затъкнат дискретно под бялата престилка, която беше надянал... Халюцинации до последната. И все пак, той неведнъж бе спасявал живота ми.

Това, обаче, не означаваше, че се радвам да го видя.

– Какво правиш тук? – изсъсках.

– Следя за наемни убийци – обясни Джей Си.

– На среща съм!

– Което означава, че си разсеян – заяви той. – Което те прави лесна мишена.

– Казах ти да си останеш у дома!

– Да, знам. Наемните убийци сигурно също са го разбрали. За това трябваше да дойда – обясни той и ме сръга с лакът, който може и да беше въображаем, но усетих като съвсем истински. – Доста засукана дама, кльощав. Добра работа!

– Половината е от пластмаса – сухо отбеляза Айви.

– Същото се отнася и за колата ми – каза Джей Си. – И все пак изглежда страхотно.

Ухили се на Айви, след което се наведе към мен.

– Дали случайно не би могъл... – започна той и кимна към Айви, след което вдигна ръце към гърдите си, сякаш хваща нещо.

– Джей Си – обади се тя с леден тон. – Да не би да помоли Стив да си ме представи с по-голям бюст току-що?

Джей Си сви рамене.

– Ти – продължи тя – си най-отвратителното нищожество на планетата. Наистина. Направо имаш повод за гордост. Никой не е успявал да измисли нещо по-гнусно досега – ама *никога*.

Двамата имаха връзка, която ту изгяваше, ту пламваше отново. Явно в момента отново бяха в период на взаимна враждебност. Не знаех какво да мисля по въпроса – за пръв път ми се случваше двама от аспектите ми да развият романтични чувства един към друг.

Любопитен беше и фактът, че Джей Си беше напълно неспособен да уточни с думи желанието си да си представя Айви с различно тяло. Не обичаше да говори направо за факта, че е халюцинация. Ставаше му неприятно.

Сега той обхождаше помещението с поглед. Въпреки явните си недостатъци, Джей Си беше бдителен и много го биваше като телохранител. Правеха му впечатление неща, които аз не забелязвах. Може би беше хубаво, че е решил да се присъедини към нас.

– Какво? – попитах го. – Нещо не е наред ли?

– Просто го гони параноята –заяви Айви. – Помниш ли как реши, че пощальонът е терорист?

Джей Си спря да се оглежда и насочи вниманието си върху жена-та, седнала на три маси от нас. Бе тъмнокожа, носеше хубав костюм

с панталон и се обърна към прозореца в мига, в който я забелязах. Навън обаче беше тъмно, а стъклото бе обърнато така, че отразяваше нашата част от салона. Може би продължаваше да ни наблюдава.

– Отивам да проверя – съобщи Джей Си и се отдалечи от масата ни.

– Стивън... – обади се Тобиас.

Обърнах се обратно към масата и видях как Силвия ме е зяпнала с широко отворени очи, хванала вилицата с отпуснати пръсти, сякаш беше забравила за нея.

Насилих се да се засмея.

– Извинявай! Разсеях се за момент.

– От какво?

– Нищо. Тъкмо казваше нещо за майка си...

– Какво те разсея?

– Един от аспектите – отговорих неохотно.

– От халюцинациите, искаш да кажеш.

– Да. Оставих го у дома. Дошъл е по собствено желание.

Силвия се втренчи неподвижно в чинията си.

– Много интересно. Разкажи ми повече.

Отново се опитваше да бъде любезна. Наведох се напред.

– Не е това, което си мислиш, Силвия. Аспектите ми са просто части от мен – като съдове, в които съхранявам знания за различни неща. Като... спомени, които се разхождат наоколо.

– Не ти се връзва – отбеляза Айви. – Дишането ѝ е учестено, стиснала е пръсти... Стив, тя знае за теб повече, отколкото смяташ. Не се държи, сякаш е шокирана, а сякаш са я пратили на среща с Джек Изкормвача и сега се опитва да не се паникьосва.

Кимнах.

– Няма защо да се безпокоиш – не бях ли казал това вече? – Всеки от аспектите ми ми помага по някакъв начин. Те...

– Ами онзи, който тъкмо пристигна? – попита Силвия, като вдигна глава и ме погледна в очите. – Онзи, който дойде, въпреки че не го очакваше?

– Излъжи – посъветва ме Тобиас.

– Излъжи – присъедини се и Айви. – Кажу, че е балерина или нещо подобно.

– Джей Си – казах аз вместо това, – е бивш Военноморски тюлен. Помага ми с тези неща.

– С кои неща?

– С охраната ми. Грижи се за безопасността ми в ситуации, в които е възможно да съм изложен на опасност.

– Заповядва ли ти да убиваш хора?

– Никога. Е, добре де, *понякога*... Но обикновено се шегува.

Айви изстена.

Силвия се изправи.

– Извини ме. Трябва да отида да се освежа.

– Разбира се.

Тя взе шала и чантата си и си тръгна.

– Ще се върне ли? – попитах Айви.

– Шегуваш ли се? Току-що ѝ обясни, че някакъв невидим мъж, който те подстрекава да убиваш хора, се е присъединил към нас против твоето желание.

– Не беше от най-успешните ти реплики – съгласи се Тобиас.

Айви въздъхна и седна на стола на Силвия.

– Е, пак е по-добре от последния път. Тази издържа... колко? Половин час?

– Двадесет минути – уточни Тобиас, като хвърли поглед на старинния часовник в ресторанта.

– Ще трябва да решим този проблем някак – прошепнах аз. – Не можем да изпадаме в такова състояние всеки път, когато на хоризонта се появи изглед за романтична връзка.

– Не беше нужно да казваш онова за Джей Си – отбеляза Айви. – Можеше да си измислиш нещо. А ти взе, че ѝ каза истината. Плашещата, неудобна и изпълнена с Джей Си истина.

Взех напитката си – лимонада в изискана чаша за вино. Завъртях я в ръка.

– Животът ми е фалшив, Айви. Фалшиви приятели. Фалшиви разговори. През дните, когато Уилсън е в почивка, често ми се случва да не разменя дума и с един истински човек. Просто не искам да започвам връзка с лъжи.

Тримата останахме да седим, потънали в мълчание, докато Джей Си не се върна с леко подтичане, като заобиколи ловко един

истински сервитьор по пътя си.

– Какво? – попита той, като хвърли поглед на Айви. – Офейка ли вече?

Вдигнах чашата си към него.

– Не се обвинявай, Стивън – положи Тобиас ръка на рамото ми. – Сандра не е жена, която се забравя лесно, но белезите ти рано или късно ще зараснат.

– Белезите не зарастват, Тобиас – възразих аз. – Точно затова са белези.

Отново завъртях чашата, загледан в проблясъците светлина, които играеха по леда.

– Да, хубаво, както и да е – каза Джей Си. – Емоции и метафори и тем подобни. А сега слушай: имаме проблем.

Погледнах го.

– Онази жена, която видяхме преди малко – уточни той, като посочи нататък. – Тя...

Джей Си млъкна. Мястото на жената беше празно. Чинията още бе наполовина пълна.

– Време е да си вървим, а? – попитах аз.

– Да – потвърди Джей Си. – *Веднага.*

2

– Зен Ригби – обясни Джей Си, докато се изнасяхме

от ресторанта колкото можехме по-бързо. – Частна охрана – като в нейния случай това е просто изискан израз за „убиец на кайшка“. Списъкът с лица, които е очистила, е по-дълъг от психологическата ти епикриза, кльошав. Но никога не успяват да докажат вината ѝ. Бива я.

– Почакай– обади се Айви от другата ми страна. – Твърдиш, че в ресторанта *наистина* се е появил наемен убиец?

– Така изглежда – отговорих аз.

Джей Си знаеше само онова, което и аз, така че нещата, които току-що ни бе казал, трябва да бяха извлечени от дълбините на собствената ми памет. От време на време преглеждах списъци с шпиони, агенти и наемни убийци във връзка с изпълнението на някои задачи.

– Страхотно – отбеляза Айви, без да поглежда към Джей Си. – Сега вече ще стане напълно непоносим.

На излизане от ресторанта прегледах списъка с резервациите по настояване на Джей Си. Един поглед бе достатъчен да го запамята и да дам на аспектите си достъп до информацията.

– Каръл Уестминстър – отбеляза Джей Си едно от имената. – Използвала е тази самоличност и преди. Със сигурност е била Зен.

Зачакахме отпред – колата ни още беше в паркинга на ресторанта. Гумите на колите сякаш шумоляха по измокрения от дъжда асфалт. Времето притъпяваше обичайните силни миризми на града и вместо да мирише на неумит бездомник, сега той ухаеше на пряс-

но изкъпан бездомник. Пиколото поиска билета ми за паркинга, но аз не му обърнах внимание и започнах да пиша на Уилсън съобщение да изкара колата.

– Каза, че е на кашка – обърнах се към Джей Си, докато изпращах съобщението. – За кого работи?

– Не съм сигурен – отговори той. – Последно чух, че си е намерила нов стопанин. Зен не е от убийците, които работят на парче. Фирмите, с които си има работа, я наемат дългосрочно – използват я да върши черната им работа, да решава проблемите им със съмнителни от законова гледна точка средства.

Дълбоко в себе си знаех всичко това, но Джей Си все пак трябваше да ми го каже. Не съм луд, а разпределен. За съжаление, аспектите ми... е, *те самите* понякога не са особено стабилни. Тобиас бе застанал леко встрани и мърмореше как Стан – гласът, който чуваше понякога – не го е предупредил за дъжда. Айви подчертано избягваше да поглежда към проядените от червеи дупчици, осеяли близкия стълб. Нима положението бе така тежко и в началото?

– Може да е просто съвпадение – обърна се към мен Тобиас, като поклати глава и отклони вниманието си от небето. – Наемните убийци също ходят на ресторант.

– Предполагам, че е възможно – съгласи се Джей Си. – Но ако е съвпадение, би било доста досадно.

– Сърбят те ръцете да застреляш някого? – попита го Айви.

– Е, да, естествено. Но не е там работата. Мразя съвпаденията. Животът става много по-простичък, когато приемеш, че всички се опитват да те убият.

Уилсън отговори на съобщението ми: „Обади се ваш стар приятел. Иска да поговорите. В колата е. Съгласен ли сте?“

„Кой?“, изпратих аз отговор.

„Йол Чей“.

Намръщих се. Йол? Наемничката негов човек ли беше? „Добре“, написах.

„След няколко минути ще сме там“, събщи Уинстън.

– Ей – посочи Джей Си. – Я виж.

Силвия тъкмо се качваше в една кола заедно с мъж, облечен в костюм. Глен, репортер от „Свят“. Затвори вратата след Силвия,

хвърли ми поглед, сви рамене и докосна с пръсти старомодната си федора, преди да влезе от другата страна.

– Знаех си, че иска нещо! – възкликна Айви. – Било е постановление! На бас, че е записвала с някакво устройство през цялото време.

Простенах. „Свят“ беше от най-лошия вид таблоиди – този, който публикуваше достатъчно истини, примесени с лъжите, така че хората му имаха доверие донякъде. През по-голямата част от живота си бях успял да избегна вниманието на масовите медии, но напоследък вестниците и новинарските сайтове ме бяха взели на мушка.

Джей Си поклати глава раздразнено и се отправи с бърза крачка да огледа периметъра, докато чакахме колата.

– *Предупредих те*, че нещо не е наред – скръсти Айви ръце, докато двамата чакахме под навеса, по който барабаняха дъждовните капки.

– Знам.

– Обикновено си по-подозрителен. Безпокоя се, че развиваш някаква наивност по отношение на жените.

– Ще го имам предвид.

– А Джей Си отново започва да прави, каквото си иска. Да дойде по собствена инициатива, след като ти изрично му заръча да си остане въщи? Така и не обсъдихме случилото се в Израел.

– Разрешихме случая. Това е всичко, което се случи.

– Джей Си стреля с пистолета ти, Стив. Той – един от аспектите ти – стреля по *истински хора*.

– Той само движеше ръката ми – поправих я аз. – Аз натисках спусъка.

– Това е размиване на границите помежду ни, което не се е случвало досега – погледна ме тя право в очите. – И отново се опитваш да откриеш къде е Сандра. Мисля, че умишлено саботира тази среща, за да имаш извинение да избягваш такива неща в бъдеще.

– Вадиш си прибързани заключения.

– Дано е така – отговори тя. – Бяхме постигнали равновесие, Стив, бяхме се сработили. Не искам отново да се тревожа, че някой аспект може да изчезне.

Лимузината най-после спря до тротоара. На волана беше Уилсън, икономът ми. Вече беше късно, а шофьорът, когото наемах обикновено, работеше на осемчасови смени.